

Musical, ki izzove premislek

Stein, Bock, Harnick:
Goslač na strehi, MGL

ANJA GOLOB

Ta dolga predstava z enim odmorom je zelo dobra. Vsebinsko gledano sicer nimam pojma, zakaj je uvrščena na repertoar letošnje sezone, učinkuje namreč precej arhaično in kakor da s časom tukaj in zdaj, ki naj bi mu gledališče držalo ogledalo, nima kaj dosti skupnega. Kljub temu je sklepati, da MGL letošnjo sezono na svojem velikem odru začenja s potencialno novo uspešnico, po lanskem Kabaretu (za vlogo Konfetransjeja v njem je Uroš Smolej pred dnevi po Severjevi ponovno prejel tudi letošnjo Dnevnikovo nagrado igralcu MGL) ponovno iz žanra glasbenega gledališča ter tudi tokrat v režiji Stanislava Moše. Ki je, to velja reči takoj, dobro narejena in učinkuje kredibilno.

Pod istim metaforičnim naslovom večina gledalcev bolj od dramske predloge za musical, po kateri je nastal, pozna film, ki ga je leta 1971

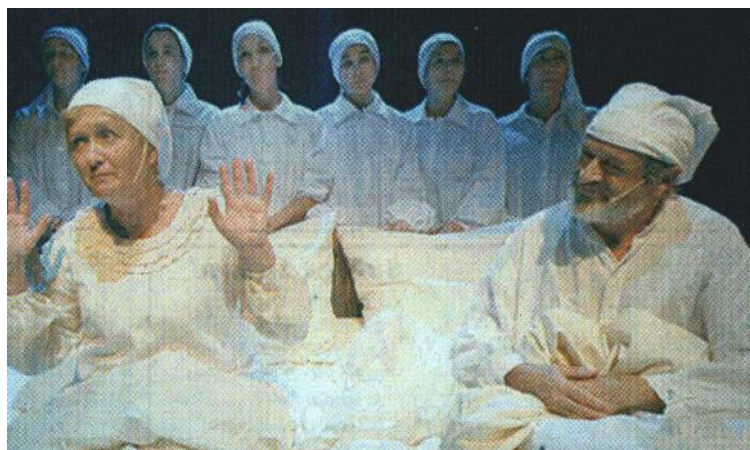
režiral Norman Jewison - zgodba pa je splošno znana; v pred-revolucionarni Rusiji opisuje zgođe in nezgođe izrazito povezane židovske skupnosti v malem kraju po imenu Anatevka, ki, kar je jasno takoj v uvodu, svoj glavni moto vedno znova išče v tradiciji. To ilustrirata lik in delo ženitne mešetarke, ki bi prišla malo kje tako dobro do izraza kot v življenju protagonista Tevja, mlekarja s petimi hčerkam, odločno ženo ter kar najbolj neposrednim stikom s svojim bogom, kar je (v podobi čestih monologov) tudi eno temeljnih dramatičnih gonil besedila. Hčerke so ena za drugo godne za ženitev, le da da (že tedaj) današnja mladina kaj malo na stokrat preizkušene tradicionalne vzorce, po katerih naj

bi jim može izbrali s posredovalko, sploh ko gre za zadeve srca. Ena za drugo stopajo hčerke v zakonski stan po svojih pravilih - in Tevje jim sledi, kolikor more. In tudi, ko ne more več, ostane kljub vsemu človek na mestu. V ljubljanski uprizoritvi nastopa v tej vlogi Janez Starina (v alternaciji Janez Hočevar) - in jo izvede sijajno. Polnokrvni protagonist stopi pred gledalce kot scela prepričljiv, topel in

iskren človek, kar pride do izraza tako v njegovih monologih z bogom kot v dialogih z ženo, stražnikom ali hčerkami. Odlično pelje Starina razvoj dramske osebe od začetka do konca predstave in je tako eden ključnih razlogov za njen uspeh. Ob njem nastopa suverena, predana igralska ekipa MGL s številnimi gosti ter z orkestrom pod vodstvom Žarka Prinčiča. Spričo scela prepričljivo izvedenih pevskih delov velja tu posebej omeniti tudi korepetitorja Jožeta Šaleja.

Režija je premočrtna in izčiščena, kar je, glede na podstatni material, docela dobrodošlo. Predstava je skrajno linearna, kar je v tem primeru kompliment. Da je dobra, menim, ker je jasno zastavljena ter nato vseskozi brez odvečnih olupševanj sledi konceptu. Na ta način gledalca predstava kaj kmalu potegne vase, režiser pa se tako odločno izogne ilustrativnosti, v kakršno večinoma zapadajo uprizoritve tega žanra, hkrati pa prizore ustrezno plasti, s čimer daje nastopajočim v njih obilo prostora, da se osebe lahko razvijejo, naj gre za masovke ali za intimnejše slike

(najboljši primer po mojem mnenju: Tevjeva ukana s sanjami o stari mami). Tako pride sklepni poudarek, ki je vse prej kot humoren, polno do izraza. Izgleda minoren, a ima prav zavoljo konsistentno izvedene predstave toliko večji učinek - musical skratka, ki vzbudi premislek.

Nadja Strajnar Zadnik, Janez Starina in zbor v Goslaču na strehi